

Van uw kerkenraad

We zijn verheugd u weer een nieuw extra Berichtenblad te kunnen presenteren, al lopen we steeds wel een week achter met de diensten. Ds. Jetzenga heeft deze dienst eigenlijk gemaakt voor 28 februari, de tweede zondag van de veertigdagentijd. Reden hiervoor is dat wij dan iets meer tijd hebben dit blad te maken, we krijgen de liturgie meestal vrij laat aangeleverd. Ondergetekende, Nanny (zorgt dat het gedrukt wordt) en de bezorgers Thea, Frederiek, Ytty, Wietske, Jur en Jikkie en Nanny willen zorgen dat u op de vrijdag of zaterdag vóór het weekend het blad ontvangt. We doen dit met alle liefde, maar we hebben hiervoor wel iets meer tijd nodig.

We zouden ook graag weer eens 'gewone' kerkdiensten willen houden, velen van u denk ik ook. Maar we moeten reëel blijven: zolang nog niet iedereen gevaccineerd is blijft het spannend elkaar te ontmoeten. We moeten nog wat langer geduld hebben en onze contacten blijven beperken. Dus we houden nog even vol, hopelijk u ook?! Houd moed!

Wietske

Korte impressie wake Lopend Vuur op afgelopen week op de Zijl in Dokkum

De actie Lopend Vuur, die de politieke partijen oproept om echt te kiezen voor een humaner migratiebeleid in Europa hield 2 maart een indrukwekkende wake op en rond de Zijl in Dokkum. Met alle corona-regels in acht werd het een indrukwekkende bijeenkomst waarin werd opgeroepen tot een humaner migratiebeleid in Europa.

Initiatiefneemster Roos Ykema (afkomstig uit Raard) deed op emotionele wijze verslag van de mensonterende toestanden in kampen zoals Moria in Griekenland. "Dit mogen we niet langer toestaan. De verkiezingen van 17 maart kunnen dat veranderen in een humaner beleid". Inmiddels is het Lopend Vuur via een nieuwe wake in Leeuwarden en Harlingen op weg naar Den Haag. Om de politieke partijen daar te laten zien dat er een breed draagvlak is voor een humaan migratiebeleid.

Roos Ykema heeft de afgelopen jaren het onvoorstelbare leed in de opvangkampen en langs de Europese grenzen meebeleefd. Zij doet hier op de Zijl een emotioneel beroep op de kiezers om op 17 maart te kiezen voor een humaner migratiebeleid. (foto Hein Joustra)

Remonstrantse bezinningsbrief over polarisatie en 'het vergeten wij'

(van de redactie van de website Remonstranten.nl)

Op 2 maart 2021 is bij alle leden en vrienden van de Remonstranten de bezinningsbrief *Ik laat je niet alleen. Remonstrantse Bezinningsbrief over polarisatie en 'het vergeten wij'* op de mat gevallen. De bezinningsbrief is voor de Remonstranten het startpunt van een bezinning dit jaar op het thema 'polarisatie en het tegengaan daarvan'. Wij nodigen onze leden en vrienden en ieder ander uit om het thema te bespreken en daadwerkelijk activiteiten te ondernemen die mensen dichter bij elkaar brengen.

De Remonstranten schrijven een bezinningsbrief vanuit een bezorgdheid over de oplopende tegenstellingen in onze huidige samenleving. Er treedt een polarisatie op die mensen van elkaar vervreemdt en mensen uitsluit. Vanuit ons geloof voelen wij ons geroepen om de samenleving – en natuurlijk, eerst en vooral ons zelf! – een spiegel voor te houden. Wij horen de Bijbelse boodschap als een oproep om de ander niet in de steek te laten.

De brief eindigt met indringende vragen die de Remonstranten zichzelf stellen. Onder meer: Waar ontmoet jij mensen die niet op jou lijken? Hoe kun je als geloofsgemeenschap mensen, die niet een kopie van jezelf zijn, boeien? Welke concrete voorbeelden ken je waarbij gepoogd wordt mensen met elkaar te verbinden? Welke bijdrage kan jouw geloofsgemeenschap daaraan leveren?

Op de website <https://www.remonstranten.nl/blog/> kan de bezinningsbrief 'Ik laat je niet alleen' worden gedownload of een papieren versie worden besteld.

De redactie van Remonstranten.nl bestaat uit Annemarie Gerretsen, Liesbeth Orthel en Michel Peters. Zij opereren vanuit het Landelijk Bureau in Utrecht en komen wekelijks bij elkaar om voor jou de meest actuele, inspirerende, verdiepende en/of remonstrantse blogs op de website te publiceren.

Liturgie voor een huisdienst van ds. Renze Pieter Jetzenga van DG Groningen voor zondag 7 maart 2021.

Verheerlijking op de Berg

ZONDAG 'REMINISCERE' (Gedenk)

Lezingen:

Psalm 16 *Het zalig lot der vromen* Een kleinood van David

Bewaar mij, o God, want bij U schuil ik.
Ik heb tot de Here gezegd: Gij zijt mijn Here,
ik heb geen goed buiten U.
Wat betreft de heiligen die in den lande zijn:
zij zijn de heerlijken in wie al mijn welbehagen is.
Veel zijn de smarten van hen
die dingen naar de gunst van een andere (god);
ik zal hun plengoffers van bloed niet plengen,
zelfs hun namen op mijn lippen niet nemen.
O Here, mijn erfdeel en mijn beker,
Gij zelf bestendigt wat het lot mij toeweest.
De meetsnoeren vielen mij in liefelijke dreven,
ja, mijn erfdeel bekoort mij.

Ik prijs de Here, die mij raad heeft gegeven,
zelfs bij nacht onderwijzen mij mijn nieren.
Ik stel mij de Here bestendig voor ogen;
omdat Hij aan mijn rechterhand staat, wankel ik niet.
Daarom verheugt zich mijn hart en juicht mijn ziel,
zelfs mijn vlees zal in veiligheid wonen;
Want Gij geeft mijn ziel niet prijs aan het dodenrijk,
noch laat Gij uw gunstgenoot de groeve zien.
Gij maakt mij het pad des levens bekend;
overvloed van vreugde is bij uw aangezicht,
liefelijkheid is in uw rechterhand, voor eeuwig.

Marcus 9 : 2 – 10 *De verheerlijking op de berg*

En zes dagen later nam Jezus Petrus en Jacobus en Johannes mede en leidde hen een hoge berg op, hen alleen. En zijn gedaante veranderde voor hun ogen, en zijn klederen werden schitterend, hel wit, zoals geen voller op aarde ze kan maken. En hun verscheen Elia met Mozes en zij waren in gesprek met Jezus. En Petrus antwoordde en zeide tot Jezus: Rabbi, het is goed, dat wij hier zijn, laten wij drie tenten opslaan, voor U een, voor Mozes een, en voor Elia een. Want hij wist niet, wat hij antwoorden moest, want zij waren zeer bevreesd. En er kwam een wolk, die hen overschaduwde, en er klonk een stem uit de wolk: Deze is mijn Zoon, de geliefde, hoort naar Hem.
En opeens, rondkijkende, zagen zij niemand meer bij zich dan Jezus alleen.
En terwijl ze van de berg afdaalden, verbood Hij hun, dat zij iemand zouden vertellen, hetgeen zij gezien hadden, voordat de Zoon des mensen uit de doden zou zijn opgestaan. En zij hielden dit woord vast en trachtten onder elkander te weten te komen, wat het was, uit de doden opstaan.

Lied 213

Morgenglans der eeuwigheid,
licht aan 't eeuwig licht onttogen,
stel ons deze ochtendtijd
uwe heerlijkheid voor ogen
en verdrijf door uwe macht
onze nacht.

Lied 545

Christus staat in majesteit
door een stralenkrans omgeven
op de berg der heerlijkheid,
licht uit licht en eeuwig leven.
Halleluja.

Beste Mensen, Zusters en Broeders,

Boven de preekschets voor deze zondag staat: 'Zondag van het uitzicht'.

Wat kun je **daar** naar verlangen in situaties die wij kenschetsen als uitzichtloos.

Nu we in de Veertigdagentijd op weg zijn gegaan naar Pasen. Van de eerste zondag, het verblijf in de woestijn, gaan we nu, op deze tweede zondag, naar de hoge berg.

Hij verheft ons uit het alledaags gebabbel, de wereld van drukte, gedoe, gekibbel, geruzie.

Hij richt onze gedachten en verlangens op het allerhoogste. Op het uiteindelijke reisdoel. Ook als onze weg meestal door laagland voert, of soms zelfs door een dal van de schaduw van de dood, moeten we het uitzicht dat we boven op de hoge berg hadden steeds terugroepen in onze herinnering.

Wie van ons ooit in de Alpen, of waar dan ook, op een hoge berg heeft gestaan, zonovergoten, met een kristalhelder uitzicht, heeft wellicht dat gevoel gehad dat vandaag ook in het evangelie wordt beschreven. Dat gevoel van 'wat zou ik dit graag willen vasthouden'. Ik hoorde iemand eens zeggen: 'Dit is een eenmalige gebeurtenis!' Zoals ik die bijvoorbeeld tijdens de winterweek had, met sneeuw en ijs. Met dat verlangen om nog één keer rondom het dorp Arum te kunnen schaatsen op de Elfstedenroute en langs de boerderij waar ik ben opgegroeid. Een nostalgische toer met dat intens dankbare, blije gevoel bij het terugrijden naar Groningen.

Maar je hoeft niet per sé een hoge berg te beklimmen. Het kan ook een hele andere gebeurtenis zijn waarvan je zegt:

'Dit is zó uniek. Ik wou dat ik dit vast kon houden, dat ik het steeds terug laat keren, dat dat mogelijk zou zijn!'

Elk jaar komt dit evangeliegedeelte terug.

De tweede zondag in de Veertigdagentijd is er ieder jaar aan gewijd. Je zou kunnen zeggen: we krijgen vandaag een voorproef van Pasen.

Het gevoel dat bij de evangelielesing past is zondermeer het gevoel van 'deze unieke ervaring, laten we die vasthouden'.

Het gevoel ook, dat GOD zo nabij is.

Ik was getroffen door die heel andere invalshoek die Eugen Drewermann beschrijft in zijn boek *Beelden van verlossing*, waarin hij het Marcusevangelie op de voet volgt. Hij refereert aan het boek van de Franse Jodin Simone Weil: 'Attente de Dieu'. Dat boek baarde groot opzien, omdat het op indrukwekkende wijze benadrukt hoe een bepaald soort depressie en vertwijfeling in wezen GOD dichterbij kan brengen dan een toestand waarin men het gewoon goed maakt.

Dat het ongeluk het voorhangsel van de alledaagse sleur en stompzinnigheid verscheurt, dat zich wel graag met de naam van GOD tooit, maar in werkelijkheid elke ernstige levensvraag toedekt.

Hij zegt dat er bij het verschijnen van dat boek nogal wat verzet was en niet ten onrechte, want waarom zou GOD ons mensen alleen nabij zijn in de afgrond, en niet ook in het geluk?

Wanneer we het verhaal van de verheerlijking op de berg op de voet volgen, dan lukt het om al voor een groot deel aan te voelen hoe het kan staan met GOD en ons geluk.

Dat ogenblik dat beschreven wordt, waarop Jezus op de berg de wereld aan zijn voeten ziet liggen;

ver beneden hem ligt de benauwdheid die hem gewoonlijk omgeeft, de verstikkende aanwezigheid van mensen met hun plichten, taken, zorgen, en wat al niet, die hem zozeer dreigen in te perken, dat hij nog nauwelijks tot zichzelf kan komen.

'Ver van alles, alleen' was Jezus op dat ogenblik met drie van zijn meest vertrouwde leerlingen, zegt Marcus nadrukkelijk.

Al die gevoelens bij elkaar gebracht:

dat je je vertrouwd voelt, veilig, met elkaar een gelukzalig ogenblik beleeft, een zonovergoten bestaan... Dat verlangen dat we zo herkennen: Laat het blijvend zijn! Misschien helpt het om naar de zon te kijken.

Toegegeven, je ziet dan iets tijdelijks. De zon is niet eeuwig, ze stevent hoe dan ook op de uitblussing af en toch straalt ze fabelachtig mooi.

En als de zon nu eens een tijdelijke gelijkenis was van het licht?

Zoals in de 36^e Psalm: 'In uw licht zien wij het licht'.

Hoe zou het zijn als we met de pracht van deze schepping leerden meekijken, naar de oorsprong ervan?!

Geluksmomenten. Er bestaan zulke 'stralende' ogenblikken van dien aard: als wij iemand in de ogen kijken en daarin het geluk zelf ons aankijkt, een blik, zo open en diep als een bron.

Zo anders dan mensenogen met angstige blikken, verdrietig, zorgelijk. Vanuit dat alles moeten we net als Elia op gezette tijden de stilte opzoeken. Voor ons moderne mensen een zaak van levensbelang.

Het gebabbel moet opzij, de media moeten wijken. Ze moet soms verdreven worden, desnoods met storm, aardbeving en vuur om ruimte te maken voor de levenwekkende stilte.

In die stilte kunnen onze verlangens opbloeien.

Verlangens naar schoonheid, stralende liefde, eeuwige heerlijkheid.

Verlangens naar wat GOD ons belooft; niet naar wat de reclame ons aansmeert.

Iedere keer als we de binnenkamer opzoeken en stil worden, beklimmen we een berg.

Veel zogenaamde belangrijke zaken komen ons daarboven irreëel voor.

We krijgen uitzicht op wat blijvend is.

Amen.

Genoeg - Bij 1 Koningen 19 : 9 – 18 en Psalm 16

Het was niet genoeg.

Elia had gedaan wat hij kon, maar het was niet genoeg gebleken.

De oude voorzitter verzuchtte regelmatig: het was niet genoeg, de kerk liep leeg.

De ouders wisten ook niet hoe het kwam dat de kinderen niet, nou ja, nauwelijks bij de kerk betrokken waren gebleven; het was kennelijk niet genoeg geweest.

De stemmen waren zo hard,
de meningen zo stekend scherp.

De stemmen van de mensen,
de stemmen van henzelf, of was het GOD die sprak?

Wees stil en luister goed,
de Heer komt in een zachte bries.

Hij spreekt niet eerst, Hij vraagt en luistert
en doet je recht.

Lied 16B (Taizé)

Behüte mich, Gott,
ich vertraue dir.
Du zeigst mir den Weg
zum Leben.
Bei dir ist Freude,
Freude in Fülle.

Behoed mij, o God,
ik vertrouw op U.
U wijst mij de weg,
ten leven.
Bij U is vreugde,
Blijvende vreugde.

Collecte van de diaconie zie mededelingen

Mededelingen

- Doopsgezinde voorgangers van de Noordelijke provincies maken per toerbeurt huisdiensten die toegezonden worden naar alle secretariaten van gemeenten in Friesland en Groningen, en daarbuiten. De secretariaten zorgen voor verdere verspreiding. Zo proberen wij met elkaar voor continuïteit te zorgen.
- Wij proberen dit extra berichtenblad namens DoRe Dokkum wekelijks bij u thuis te bezorgen. Wilt u dit niet meer ontvangen of liever per email, laat het dan even weten aan Thea of Wietske (wietskewiersma@hotmail.com) of 06-22829298.
- Eind van deze maand verschijnt het aprilnummer van het berichtenblad. Evenals dat bij de vorige twee nummers het geval was, zal hieraan geen huisdienst worden toegevoegd. Dat betekent dat u geen liturgie krijgt voor zondag 28 maart.
- Wilt u graag (telefonisch) contact met iemand van de kerk dan kan dat via Akke Doornbos, die de bezoek(st)ers coördineert. Of rechtstreeks met Janneke Kerkhof – de Vries (pastoraal werkster/consulente) via 06-13366701 met het inspreken van een bericht met ook uw eigen telefoonnummer. Janneke belt u dan terug.
- De **collecte van de diaconie** is deze week **voor** de projecten van de Stuurgroep Duurzame ontwikkeling van de Stichting **Doopsgezind Wereldwerk**. U kunt uw gift storten op rekening NL52RABO0307833372 ten name van Diak. Doopsgez. en Rem. Gem. Dokkum
- Volgende week zondag, 21 februari, ontvangt u een huisdienst van ds. Pieter Post van DG Heerenveen en Tjalberd.